

En bevillingshaver kan ifølge § 23, stk. 2, indbringe en afgørelse om disciplinærbod for en af parterne nedsat voldgiftsret, jf. lov om voldgift.

Efter bekendtgørelsens § 23, stk. 3, afholdes omkostningerne ved voldgiftsrettens behandling af en sag om disciplinærbod, herunder honorar til voldgiftsrettens medlemmer, af bestillingskontoret, hvis bevillingshaveren får medhold. I andre tilfælde træffer voldgiftsretten afgørelse om afholdelse af sagens omkostninger.

De nærmere regler om disciplinærbod og voldgift skal ifølge bekendtgørelsens § 23, stk. 4, fremgå af bestillingskontorets vedtægt og være udformet i overensstemmelse med pkt. C i den standardvedtægt, der er optrykt som bilag 3 til bekendtgørelsen.

Efter standardvedtægten for bestillingskontorer er det frivilligt for det enkelte bestillingskontor, om der i kontorets vedtægt skal være bestemmelser om disciplinærbod og voldgift. Fastsættes der bestemmelser herom, skal de imidlertid være udformet i overensstemmelse med standardvedtægtens pkt. C, nr. 1 og 2.

Standardvedtægtens pkt. C, nr. 1, indeholder de nærmere betingelser for at pålægge en bevillingshaver disciplinærbod. En bevillingshaver kan således kun pålægges disciplinærbod for nogle nærmere beskrevne forhold, som bevillingshaveren enten selv har begået, eller som er begået af chauffører, der er ansat af bevillingshaveren, såfremt bevillingshaveren må anses for medansvarlig for de pågældende chaufførers forhold.

Det fremgår endvidere af standardvedtægtens pkt. C, nr. 1, at disciplinærbodens størrelse skal fastsættes under hensyn til forseelsens grovhed og højst kan fastsættes til 1.500 kr. Beløbet pristalsreguleres en gang om året.

Endelig fremgår det, at bevillingshaveren, inden der træffes afgørelse om disciplinærbod, skal gøres bekendt med sagens oplysninger og have lejlighed til at fremkomme med en udtalelse, og at en afgørelse om disciplinærbod skal meddeles bevillingshaveren skriftligt med oplysning om adgangen til at få sagen behandlet ved voldgift eller ved domstolene.

Efter standardvedtægtens pkt. C, nr. 2, kan bevillingshaveren indbringe en afgørelse om disciplinærbod for domstolene efter almindelige regler ved udtagelse af stævning mod bestillingskontoret.

Bevillingshaveren kan ifølge standardvedtægten vælge i stedet for at gå til domstolene at forlange sagen behandlet ved voldgift. Voldgiftsretten består af to voldgiftsmænd, hvoraf hver af parterne vælger én, samt en af parterne i forening udpeget opmand, der skal være jurist. Som voldgiftsmænd og opmand kan ikke vælges personer, der har en økonomisk eller personlig interesse i sagens udfald. Om voldgiftsrettens nedsættelse og voldgiftssagens behandling m.v. gælder ifølge standardvedtægten i øvrigt reglerne i lov om voldgift.

Henvisningen til lov om voldgift indebærer, at en bevillingshaver, der i stedet for at gå til domstolene vælger at få en afgørelse om disciplinærbod behandlet ved voldgift, normalt ikke efterfølgende kan indbringe sagen for domstolene.

Grundlovens § 3, som der henvises til i spørgsmålet, er ikke til hinder for, at der fastsættes bestemmelser, der giver mulighed for at søge en tvist endeligt afgjort ved voldgift. Der kan bl.a. henvises til Bernt Hjejle, Voldgift, 3. udgave, 1987, side 11.«

Spm. nr. S 264

Til finansministeren (23/4 98) af:
Kirsten Jacobsen (FP):

»Hvilke oplysninger kan ministeren give om baggrunden for anvendelse/modtagere af og størrelsen af MiKa's bevillinger?«

Begrundelse

FN's målsætning om 1 promille af BNP praler Danmark meget af at opfylde. Sammenlægges alle støttebeløb, synes promillen langt højere, uden at den danske befolkning i tilstrækkelig grad er gjort bekendt hermed.

Med den åbenbare mangel der er på ressourcer til livsvigtige områder her i Danmark, er det uforståeligt, at regeringen ikke foretager de nødvendige omprioriteringer, således at syge kan behandles og ældre og andre svage kan få den hjælp, de har behov for.